

маскирани един, а другият любовитни да гледатъ. . .

Асенъ сляпа на дъската на прозореца. Но хората му пречатъ да гледа. Все пакъ може да види — какъже и жени. Облечени съ всички — и мъже и жени съ широки дрехи — приличатъ на полове. . . И съ много време чакаше. . . Жалко, синьо, зелено. . . Отъ широкитъ имъ шапки падатъ надолу и въ страни червени ленти.

Маскиранитъ бавно отминаваха. . . Асенъ ги гледаше мъчително и бѣ забравилъ за малкия продавачъ на кокичета.

Когато го видя — той трепереше на място — все тъй съ сарата табличка въ ръка.

Въ унеса си, Асенъ не бѣ забелязалъ, кога бѣ влязалъ майка му. И тя се бѣше приближила до него.

Асенъ гледаше къмъ кръстошката. Задава се единъ добре загърнатъ господинъ. Той бързаше — познаваше се отъ вънреша му. . . Малкия продавачъ понася табличка си. Но онзи го изгледа и блъсна въ гърдитъ. Момчето падна, но държеше таблата, скивашъ подметаше нѣкому кокичета.

Човекътъ отмина. Асенъ извика силно: забойл го. Някоде се напредъ, но среща студено стъкло — оловои се. Малкото момче, ставаше бавно.

Асенъ почувствува найчистата си прегръдка. Погледа я съ прекрестени очи:

— Мамо този маскиранъ ли бѣше? . .

— Да, детето ми. . . Маскиранъ. . . Като човѣкъ. . .

— А, мамо, нѣма ли кой да сваля маската му. . . А, мамо — нѣма ли?

Майка му го цѣлува.

— Ина, синю. . . Ти искашъ ли много?

— Исканъ, майко, искамъ. . . Мека да нѣма вече маскирани. . .

Наякъ Чичевъ

Щурець

Рой звездици отъ небето
Пръснатъ бледа събѣтлина,
А щуреца изъ полето
Пѣй — безъ грижа за храна:

Бодналь китка на калпака
Броди въ ширини поля
И по храста, изъ тръмака
Пѣе денемъ и ноца.

Пѣе, снача и лудува
И не знае, че въ беда,
Той ще съзнае и гладува
Кога дойде пакъ студа. . .

Цанко Н. Цанковъ

Малкото ми братче

Мойто малко братче,
Всѣки день то плаче.
Иска то при Трайка,
да го води майка.

Иска карамели,
и лонуми бѣли,
халва и бонбони,
шоколадъ съ конони.

Ахъ беда голѣма!
Татко пари нѣма.
Пъкъ каква е Трайка,
като че не е майка

Затвори вратата —
пжди тя дешата.
Пжди ги тя всички,
шомъ нѣматъ парички.

Всѣка вънъ остана,
да зела въ дюкена.
Его се изреждатъ:
въ джамлъна се вглеждатъ;
въ него какво нѣма!
Ахъ, беда голѣма!

Устни си подлизватъ
И си разотиватъ.
Всѣко се намръщи,
па потѣгли въ къщи.

На. Еленовъ